

בע"א (חדרה) 33298-01-14 - משה שמעון פרינטה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 33298-01-14 - משה שמעון פרינטה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 33298-01-14

משה שמעון פרינטה

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[18.02.2014]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפניי בקשה הנושאת כותרת "כתב תביעה", בה מבוקש למעשה להסב את דו"ח מס' 18204255 מיום 30.11.98 (להלן: "הדו"ח") על שם אחר.

טענות הצדדים

המבקש טוען כי 6 חודשים עובר לרישום הדו"ח, ביום 14.5.98, מכר את הרכב מושא הדו"ח לאחר (צורף זיכרון דברים וכן תצהיר הרוכש), אולם מטעמים שונים המפורטים בבקשה, אשר נבעו בעיקרם מאי שיתוף פעולה מטעם הרוכש, נבצר ממנו להשלים את העברת הבעלות על הרכב.

המבקש פירט את הפעולות הרבות שננקטו על ידו על מנת להשלים את העברת הבעלות, פעולות אשר לא צלחו, עד כי בסופו של יום הורד הרכב מהכביש לשם פירוקו.

לטענת המבקש נודע לו לראשונה אודות הדו"ח כעבור מספר חודשים מעת נתינתו, עת נדרש הוא לשלם כפל קנס. עם קבלת הדרישה, טוען המבקש כי הוא פנה לחברת שוהר שירותי חניה בע"מ (להלן: "חברת הגביה") פעמים רבות, צירף לפנייתו את מסמכי המכר וביקש להסב הדו"ח על שם הרוכש, אך לא זכה למענה, אלא בחלוף כ-14 שנים, ביום 6.1.13.

על כן ביקש המבקש להסב הדו"ח על שם רוכש הרכב ולחייב את המשיבה ואת חברת הגביה בהוצאותיו.

לטענת המשיבה היא שלחה למבקש הודעת תשלום קנס בגין הדו"ח בדואר רשום במועד הקבוע בחוק (נספח ב' לתגובה) ומשהמבקש לא הגיש בקשה להסבת הדו"ח, תוך 90 יום מיום קבלת ההמצאה, כמצוות סעיף 229 לחוק סדר הין הפלילי, הרי שיש לראותו כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקש לא העלה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתו.

המשיבה אף צרפה לתגובתה אישורי מסירה שנמסרו במסירה אישית למבקש או מיופה כוחו על ידי חברת הגביה בימים 1.7.07 ; 28.7.09 ו- 22.11.10 (נספח ג' לתגובה) וטענה כי משכך יש לראות את המבקש כמי שהשתתפה בהגשת הבקשה.

לטענת המשיבה המבקש התייחס לדו"ח לראשונה רק בחודש אפריל 2013, עת הגיש תביעה בבית המשפט לתביעות קטנות (תיק מס' 13-04-38615), אשר נדחתה ביום 13.6.13 בשל העדר סמכות עניינית. עוד טוענת המשיבה כי חרף החלטת בית המשפט לתביעות קטנות מיום 13.6.13 המתין המבקש להגיש את הבקשה מושא החלטה זו רק בחלוף מחצית השנה וגם מטעם זה יש לראותו כמי שהשתתפה יתר על המידה.

דיון

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להתקבל חלקית ואנמק. סעיף 27 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 קובע חזקה לפיה רואים בעלי רכב כמבצעי העבירה והטוען אחרת - עליו מוטל נטל ההוכחה:

"27ב. (א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי הענין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנה כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו."

סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"; קובע: "229. (א) מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצויין בה, זולת אם פעל באחת מדרכים אלה:

(1) הגיש לתובע, תוך שלושים ימים מיום ההמצאה, בקשה לביטול כאמור בסעיף קטן (ג), ולעניין בקשה לביטול כאמור לגבי עבירת תעבורה מהטעם שהעבירה בוצעה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, ובעל הרכב מבקש להוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנה, בעת ביצוע העבירה, או למי מסר את החזקה ברכב, כאמור בסעיף 27 לפקודת התעבורה - אם הגיש לתובע את הבקשה לביטול בתוך תשעים ימים מיום ההמצאה; החלטת התובע בבקשה לפי פסקה זו סופית, ואולם רשאי הנקנס להודיע על רצונו להישפט;"

אם כך, על המבקש הייתה מוטלת החובה לשלם את הדו"ח או לחילופין, להגיש בקשה להסב את הדו"ח על שם הרוכש תוך 90 יום מיום ההמצאה.

משלא הגיש בקשה תוך 90 יום מיום ביצוע ההמצאה, תחול החזקה הקבועה בסעיף 27 ב' לפקודת התעבורה ובהתאם להוראת סעיף 229 (ח2) לחסד"פ הקובע כי במידה ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס.

המבקש טען בבקשתו כי כעבור מספר חודשים מיום מתן הדו"ח, נודע לו עליו, ואז פנה אין ספור פעמים לחברת הגביה והמשיבה והמציא להם את כל המסמכים שברשותו, המעידים כי יש להסב את הדו"ח על שם אחר, אולם לא זכה לכל מענה ענייני, פרט לדרישות תשלום נוספות.

מהמסמכים שהגיש המבקש, לרבות תצהיר רוכש הרכב, עולה כי הרכב מושא הדו"ח נמכר ביום 14.5.98. הדו"ח מושא הבקשה ניתן ביום 30.11.98 כשהרכב היה בשימוש הרוכש (סכום הקנס בגין הדו"ח עמד ע"ס של 70 ₪, בעוד נכון לינואר 2013, דורשת חברת הגביה סך של 1,051 ₪).

מהנספחים לבקשה עולה כי עוד בשנת 2006 שלח המבקש מכתב לחברת הגביה ולמשיבה, בו שב וחזר על פניותו הקודמות וביקש לפעול להסבת הדו"ח לאלתר.

בחודש ינואר 2012 נשלחה למבקש התראה טרם נקיטת הליכים, ככל הנראה אחת מיני רבות, והמבקש פנה באופן מידי לחברת הגביה, בצירוף תצהיר הרוכש ושב והפנה את תשומת ליבה לבקשתו להסבת הדו"ח.

אלא מאי?

אך כשנה לאחר מכן, בחודש ינואר 2013 קיבל המבקש מענה ענייני מחברת הגביה, אשר עמדה על תשלום החוב בטענה כי המועדים להגשת בקשה להסבת הדו"ח חלפו.

המבקש לא שקט על שמריו, הגיש תביעה לבית המשפט לתביעת קטנות, ולאחר שזו נדחתה בשל העדר סמכות עניינית, פנה בבקשה המונחת לפתחנו.

איני מתעלמת מכך שהמבקש לא צירף לבקשה כל המסמכים הרלבנטיים לתמוך שלל טענותיו, אלא שמהמסמכים שכן הוגשו על ידו עולה כי בעת מתן הדו"ח לא היה הרכב מושא הדו"ח בחזקתו וכי הוא אכן פנה פעמים מספר לחברת הגביה בבקשה להסב הדו"ח.

המשיבה בתגובתה לא סתרה הטענות הנוגעות להעדר מענה ענייני לפניותיו של המבקש לחברת הגביה וחזקה שלו הייתה יכולה להפריך הטענות, הייתה עושה כן.

אין לי אלא להביע תמיהה על התנהלותה הבעייתית, בלשון המעטה, של חברת הגביה, אשר חרף פניותיו של המבקש אליה לאורך השנים בצירוף מסמכים המעידים כי הרכב נמכר לאחר, לא מצאה לנכון להשיב לו לגופו של עניין, פרט לשליחת דרישות תשלום חוזרות ונשנות.

אין חולק כי דרישות תשלום נשלחו למבקש לאורך השנים, כפי שאף עולה מאישורי המסירה שצרפה המשיבה, אך לאור שפורט עד כה, איני סבורה כי בנסיבותיו של התיק דן יכולה המשיבה להיבנות מטענת השיהוי.

בהתחשב בכל האמור, אני מורה על הסבת הדו"ח מושא הבקשה ע"ש מר משאש מאיר (מישל) בהתאם לתצהיר שצורף לבקשה.

בקשתו של המבקש למתן סעדים כספיים, אינה בסמכותו של בית משפט זה.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ד, 18 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.